

העולם הזה

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כחו

עורך משנה:
רוב איתן

עורך כיתוב:
סמסיל גילן

כתב ראשי:
אלי תבור

צייר המערכת:
זקי

צלם המערכת:
יעקב אנוך

חברי המערכת:

שיע גלור, לילי גלילי, דויד הורוביץ, רותי ורד, יוסף אברחמי, אביבה ססן, אבנר פרי, שמעון צבר, עמוס קינו, סילבי קשת, סלמה רחביה.

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785
ת. ד. 136. מען למברקים: 'עולמפרט'.
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 31139.
ההפצה: דוד סופר ובניו, תל-אביב.
המערכת איננה אחראית לתוכן הסודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

לפני שש שנים, במיסגרת המישאל שצורף לאותה כתבת-ענק, מה אתה רוצה להיות בחיים? השיב יצחק אז: "טייס". אמר יצחק עתה: "חקלאי". אז קבע יצחק כי ברצונו להצטרף לתנועת נוער, כדי למלא את חייו תוכן. הוא לא עשה זאת. תחת זאת הפך, עם סיום לימודיו בב"ג במנסיה הרמת-נגיה, חניך בית-הספר החק" לאי במיקוה-הישראל, הצטרף לגרעין של נוער האיחוד.

"הייתי מוכן להקריב את הכל למען האידיאל של התיישבות בנגב", קבע אז. עתה הוא עומד להצטרף עם גרעינו לקיבוץ ספר. אולם, הוא אומר, אם יוטל עליו ה"דבר, הוא מוכן ל"לכת גם היום לנגב ולשבת שם.

בשעתו סבר כי יתחנך בגיל 23. עתה, בגיל 21, הוא ע"ד דנו סבור כי "עלו" לה להיות חתונה ב"עוד שנתיים".

אז: "הדור שלנו שותה פחות מהדור רות שקדמו לו". כיום: "אחרי שרותי בצבא, אני סבור שזה ההיפך". לדעתו, ה"ר סיף השרות הצבאי לעיצוב אופיו, לימד אותו מה פירושים של חיי-צוות.

סיניבר (1960)

אילו יכולת להמשיך בלימודים, האם היית מנצל הזדמנות זו בשמחה? ענה יצחק, בן 15: "איני יודע". אמר יצחק, בן ה-21: "הייתי רוצה להמשיך בלימודים בפאקולטה לחקלאות ברחובות".

מה היית עושה לו זכות באלף ל"ז? לפני שש שנים: "אשקיע הכל בטייסים". היום: "הייתי חוסך את הכסף בבאנק". העולם הזה מפרסם מדי פעם, במדור איפה הם היום, סיפורים על מעשיהם של אנשים שהיו פעם בחדשות. יתכן כי הנך מעוניין, כמונו, במדור פרטי של איפה הם היום, לגבי קורות הצעירים והצעירות שהופיעו בתקופות שונות על שערי העולם הזה ובכתבותיו. אם אתה יודע על אחד כזה (או אחת כזאת), או אם אתה עצמך נכלל בסוג זה — מדוע לא תכתוב לנו?

★ ★ ★

קוראה אלמונית סרחה לשלוח לי מכתב ארוך ממכסיקו, המתאר בפרוטרוש את שבי-תת-הרעב של הצייר הדגול סיקיירוס ותבריו, אנשי השמאל באותה ארץ, שנכלאו ללא משפט בגלל אהדתם את מישטרו של פידל קאסטרו.

מכתב זה אופייני לזרם קבוע של מכתבים, המגיעים למערכת מידי קוראים בחמש יבשות. חלק מהם מגיב על דברים שפורסמו בהעולם הזה. אך חלק שני וחשוב בא לעניין את המערכת באירועים שונים בארצות המגזר רים של הכותבים.

המכנה המשותף של כל המכתבים האלה — ואני אומר זאת בגאווה רבה — היא רוח ה"איכפת-לי" המשתקפת בהם. מתקבל הרושם כי קוראי העולם הזה לוקחים חלק פעיל — לפחות מבחינה נפשית — בכל המאבקים לי מען האמת והצדק באשר הם.

קשה להדביק "איום" כלשהו לקוראים ש"מכתביהם תמכו במרד ההונגארי של 1956 ובמלחמת-השיחרור האלג'ירית של 1960, ה"תומכים בשיחרור האשה בניגריה ובשיחרור הכושים בניו-אורליאנס. בכל זאת, משתקפת בכל המכתבים האלה, המקורשים בבולטים שונים וסגנוניים, מעין השקפת-עולם משור תפת. אולי נקרא לה, בהעדר מושג אחר, ב"שם "איכפתים".

סיני לא הפך טייס. משגויים לצה"ל, התנגדו הוריו ליציאתו לקורס-טייס. כדי להישאר בכל זאת באחרי, התנדב לצנחנים, מעניין להשוות את דעותיו כיום עם הדעות שהשמיע

יושב-ראש ועדת-החקירה והבטחון של הכ"ס, ח"כ (מפא"י) מאיר ארנב, גילה השבוע בכנסת בבקשה שלא יפרסמו ידיעות שיודלפו להם על-ידי חברי ועדתו.

אני רוצה להתעכב על הצד המוסרי של הבקשה. תפקידו החברתי של העיתונאי הוא לפרסם את האמת. המבקש מעתונאי שלא לפרסם ידיעות הידועות לו, כמוהו כמבקש מרופא שלא לטפל בחולה, או כמבקש ממנהג דס להקים במזיד גשר רעוע.

מעניינת רק ההנמקה של אותה בקשה. הסביר ארנב: אם יתפרסמו ידיעות מן ה"נעשה בוועדה, יפסיק דויד בן-גוריון לספק הוועדה ידיעות סודיות על הנעשה במערכת הבטחון.

★ ★ ★

לפני ימים מספר נכנס למערכת צעיר חסון וביקש גליון ישן של העולם הזה. מלפני שש שנים. הפקיד, הלוקה באותה סקרנות האופיינית לכל המערכה, שאל אותו למה דרוש לו אותו גליון. השיב הצעיר: "אני מופיע שם. שמרתי את הגליון הרבה זמן, אבל סחבתי לי אותו".

היה זה יצחק סיניבר, אחד מעשרת הנע"י

יצחק סיניבר (1955)

רים שנבחרו באקראי, לפני שש שנים, כא"שר ערך העולם הזה (912), בפסח 1955, כת"בתיצוק על בני "שנתון 1940". אמרנו אז כי אלה "האנשים החשובים ביותר במדינה" — וניסנו לתהות על קנקנם.

יצחק, המכונה "סיני", היה אז גדנ"צי בן 15. הוא עסק בטיסנות, חלם להיות טייס. כשנפל עתה לידינו, בצורה כה מקרית, הש"תדלנו להשוות את קורותיו עם המצופה לפני שש שנים.

מכתבים

איד פיתאום קטונו, איד האדיר שבצבאות אישר במזרח-התיכון, ואולי אף הטוב ש"בצבאות העולם, נתמסר עד לאפס... יוכל רותם, ירושלים

מפי האתון

האם לא כדאי שתתחילו להתעניין בנורל הסטודנטים בארץ? סאו ביטל בן-גוריון (בלי התחשבות בנו) את המחלקה המיוחדת לסטודנטים, שהיתה קיימת בצבא על סנת שיתאמנו בתקופת החופש — אנחנו נקראים בלי סוף ובלי שאיש יתחשב בנו, לתקופות איטון שונות, בכל זמני הלימודים, כולל הבחינות. אמנם ישנה ועדה (אוניברסיטה העברית בלכד), העוקפת בתיאום בין אוניברסיטה לכ"ן קצין-הישר, שתפקידה לקבוע אדם

ענני אטום

מזה חודש ימים יודע העולם שנרמניה שקודה על ייצורה של פצצת-אטום (העולם הזה 1205), בעזרתם האריכה של הארונים סבריינסקי ומצרת — ובארץ אין פרץ ואין צנוחה. התיים זורמים כסדרם. יש ודומה שרק מישחק כרונוגל עלול להוציא אומה זו מנדרה.

בארץ ה"ז מצויים כחצי מיליון אנשים, פליטי מהנות הריכוז וההשמדה. כלום לא ננעה ידיעה זו ללבם? האומנם יש בכוחם של כמה מיליארי מאריקים לספוג ים של רמעות ולמחות נחלי דם. עד לבלתי הותיר להם שריד? ודאי שהצניקאים ומוניח"ל יפתירו לי עומתי. וכי מה בכוחה של אומה קטנה והלשה, מול איריני העולם?" (שימו לב